

Dosarul nr. 1ra-942/22
1-21174929-01-1ra-30062022

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

25 octombrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Țurcan Anatolie, Toma Nadejda, Cobzac Elena și Plămădeală Ghenadie,

a judecat fără citarea părților, recursul ordinar declarat de avocatul Zamfir Pavel în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 aprilie 2022, în cauza penală în privința lui

Ursu Alexei XXXXX

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 26.11.2021 – 15.12.2021;

Instanța de apel: 20.01.2022 – 05.04.2022;

Instanța de recurs: 30.06.2022– 25.10.2022.

a c o n s t a t a t:

1. Prin sentința Judecătorei Ungheeni din 15 decembrie 2021, *pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, potrivit art.364¹ Cod de procedură penală*, Ursu Alexei a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal, la 6 ani și 8 luni închisoare;

- art.208¹ Cod penal, la 8 luni închisoare.

În conformitate cu art.84 alin.(1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate i s-a stabilit pedeapsa definitivă lui Ursu Alexei sub formă de închisoare pe un termen de 7 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat *în fapt* că, Ursu Alexei a începutul lunii octombrie anul 2019, aflându-se într-o casă nelocuită din satul Vărzărești, raionul Nisporeni, împreună cu XXXXX, urmărind scopul satisfacerii poftelor sexuale, acționând cu intenție directă, fiind conștient de acțiunile sale și urmările prejudiciabile ce pot surveni, știind cu certitudine că XXXXX se afla în stare de ebrietate avansată, după ce au consumat împreună băuturi alcoolice, profitând de imposibilitatea acesteia de a-și exprima voința, din cauza stării de ebrietate și a vârstei fragede, cunoscând că dânsa, nu are împlinită vârsta de 14 ani, a întreținut un raport sexual vaginal forțat cu minora XXXXX, a.n. XXXXX.

Tot el, la începutul lunii octombrie anul 2019, aflându-se într-o casă nelocuită din satul XXXXX, raionul Nisporeni, împreună cu XXXXX, urmărind scopul satisfacerii poftelor sexuale, acționând cu intenție directă, fiind conștient de acțiunile sale și urmările prejudiciabile ce pot surveni, știind cu certitudine că XXXXX se afla în stare de ebrietate avansată, după ce au consumat împreună băuturi alcoolice, profitând de imposibilitatea acesteia de a-și exprima voința, din cauza stării de ebrietate și a vârstei fragede,

cunoscând că dânsa, nu are împlinită vârsta de 14 ani, a întreținut un raport sexual vaginal forțat cu minora XXXXX, iar în timp ce întreținea raportul sexual forțat cu minora XXXXX a înregistrat cu telefonul mobil personal, un filmuleț video în care se observă corpul minorei XXXXX și organele genitale ale acesteia, precum și organul genital al său, imagini video pe care le-a păstrat în telefonul personal.

Ulterior, urmărind scopul difuzării acestor imagini video cu conținut obscen, le-a prezentat și distribuit minorilor XXXXX, XXXXX și XXXXX.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, prima instanța a reținut în drept că, fapta inculpatului întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal – „*Violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică sau psihică a persoanei sau profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra ori de a-și exprima voința, comis asupra unei persoane minore în vârstă de până la 14 ani*” și art. 208¹ Cod penal - *pornografia infantilă, adică producerea, distribuirea, difuzarea și deținerea de imagini sau alte reprezentări ale unui copil implicat în activități sexuale explicite, reale sau simulate, ori de imagini sau alte reprezentări ale organelor sexuale ale unui copil, reprezentate de manieră lascivă sau obscenă, inclusiv în formă electronică.*

3. Avocata Nastas Tatiana în numele inculpatului, a contestat cu apel sentința, solicitând admiterea acestuia, casarea parțială a sentinței menționate, în partea individualizării pedepsei penale, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului, să-i fie aplicată pedeapsa cu suspendarea condiționată în temeiul art. 90 Cod penal.

În motivarea apelului a invocat că, procesul s-a petrecut în prezența inculpatului, vina în comiterea infracțiunii imputate și-a recunoscut-o integral, atât în cadrul urmăririi penale cât și în instanța de judecată, a dat dovadă de cooperare cu organul de urmărire penală și a prezentat instanței de judecată o cerere de examinare a cauzei în procedura art. 364¹ Cod de procedură penală.

Deși instanța a menționat în sentință faptul că, nu a reținut circumstanțe atenuante, consideră avocata că, circumstanțe ce atenuază răspunderea penală, conform art.76 Cod penal în privința lui Ursu Alexei sunt căința sinceră și colaborarea cu urmărirea penală.

Circumstanțe ce agravează răspunderea penală, conform art.77 Cod penal instanța de judecată nu a stabilit.

Deși persistă un șir de circumstanțe atenuante totuși, acestuia i-a fost aplicată o pedeapsă aspră.

A mai conchis avocata că, inculpatul nu prezintă pericol social iar corectarea sa este posibilă prin aplicarea unui termen de probă.

3.1. Avocatul Zamfir Pavel în numele inculpatului, a contestat cu apel sentința, solicitând admiterea apelului, casarea sentinței Judecătoreiei Ungheni din 15.12.2021 în cauza penală Ursu Alexei, în partea condamnării ultimului în baza art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal, cu emiterea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care acțiunile lui Ursu Alexei să fie reîncadrate în baza art.171 alin.(2) Cod penal și în conformitate cu prevederile art.364¹ Cod de procedură penală, art.art.84, 90 Cod penal, să-i fie stabilită o pedeapsa cu suspendarea condiționată a executării.

În susținerea cererii sale a indicat că, deși inculpatul a recunoscut vinovăția și circumstanțele faptei imputate, pe parcursul examinării cauzei în instanța de fond, culpabilitatea inculpatului în comiterea infracțiunii de viol în privința unei persoane minore în vârstă de până la 14 ani nu a fost confirmată, demonstrată prin probe concludente și pertinente, or, completul de judecată, care era obligat să facă o încadrare juridică corectă a acțiunilor inculpatului, a admis derogări de la prevederile normelor procesual-penale.

Raportând prevederile legale și cele recomandate la circumstanțele cauzei, partea apărării constată că sentința emisă în prezenta speță nu este una întemeiată.

Or, în pofida faptului recunoașterii vinovăției și admiterii examinării cauzei în condițiile art.364¹ Cod de procedură penală, instanța de fond incorect a constatat și analizat circumstanțele de fapt ale cauzei, probele prezentate și respectiv, a încadrat injust acțiunile inculpatului Ursu Alexei în baza art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal.

A invocat avocatul că, în speță, fiind audiat la faza urmăririi penale și în instanță, inculpatul a declarat că „în acea zi a lucrat prin sat, a servit băuturi alcoolice, era în stare de ebrietate și poate că XXXXX i-a spus despre vârsta ei, dar el nu ține minte”.

Totodată, la faza urmăririi penale, Ursu Alexei a comunicat că, până la cele întâmplate nu a cunoscut-o pe XXXXX, nu a întrebat-o despre vârsta ei și nici nu a presupus, ca aceasta poate avea vârsta sub 14 ani.

Cu atât mai mult că, corpolența, starea fizică, manierele de comportament, logica expunerii, etc., denotă că, partea vătămată nicidecum nu seamăna cu o minoră sub 14 ani.

Deși partea vătămată era într-adevăr în stare de ebrietate, își dădea seama de caracterul celor întâmplate, nu a exprimat dezacordul de a intra în contact sexual cu inculpatul și nici nu a comunicat martorilor sau/și organelor de drept despre faptul constrângerii la raport sexual.

În pofida afirmațiilor părții vătămate privind presupusa comunicare lui Ursu Alexei a faptului că are vârsta de 13 ani, alte probe directe și obiective nu au fost acumulate și administrate.

Astfel, nici unul din martorii audiați în cadrul urmăririi penale nu a făcut careva declarații referitoare la vârsta părții vătămate, la discuții în jurul acestui subiect sau că cineva să-i fi comunicat direct inculpatului, că XXXXX are sub 14 ani.

Totodată, afirmația părții vătămate privind comunicarea propriei vârste inculpatului, urmează a fi apreciată critic, deoarece, așa cum s-a constatat, ultima era în stare de ebrietate avansată și nu ține minte circumstanțele cauzei.

Avocatul a mai considerat că, instanța de fond doar a enumerat probele administrate la faza urmăririi penale și a descris conținutul acestora, dar fără a face o analiză multilaterală și coerentă a tuturor probelor, fără a le da o apreciere în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu- din punct de vedere al coroborării lor, în speță lipsind careva concluzii în acest sens ale instanței privind constatarea vârstei fragede a părții vătămate.

La fel, nu a fost prezentată nici o probă că Ursu Alexei ar fi comis violul, fiind conștient, cu bună credință, că partea vătămată are vârsta sub 14 ani, or, așa cum am subliniat mai sus, probe prin care ar fi posibil de dovedit comunicarea inculpatului, în mod direct, despre vârsta minorei- lipsesc.

A mai opinat avocatul că, motivele invocate în apel sunt suficiente pentru a interveni în sentința contestată, care urmează a fi casată parțial, în partea calificării acțiunilor lui Ursu Alexei în baza art.171 alin.(3) Cod penal, cu oferirea unei noi soluții, pentru înlăturarea încălcărilor și omisiunilor admise.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 aprilie 2022, au fost respinse apelurile declarate de către avocați ca fiind nefondate, cu menținerea sentinței fără modificări.

În motivarea soluției sale, instanța de apel a indicat că, instanța de fond a îndeplinit strict cerințele dispozițiilor art.364¹ alin.(1) Cod de procedură penală, opțiunea primei instanțe privind judecarea cauzei potrivit procedurii enunțate, nu a fost viciată, în cadrul urmăririi penale, n-au fost încălcate normele imperative din Codul de procedură penală, fapt ce condiționează concluzia că instanța de apel nu este în drept de a reține o

altă situație de fapt decât cea reținută în rechizitoriu și de prima instanță.

Astfel, la caz s-a constatat că, instanța de fond a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate în faza de urmărire penală, acceptate de inculpat, o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului Ursu Alexei Igor în baza art.171 alin.(3) lit. b) și art.208¹ Cod penal.

Pe cale de consecință, instanța de apel a remarcat că, sentința se contestă în partea încadrării juridice privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal și în partea stabilirii pedepsei pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 171 alin.(3) lit. b) și art. 208¹ Cod penal.

Instanța de apel a reliefat că, din analiza normelor legale, nu rezultă condiția că inculpatul trebuie să recunoască încadrarea juridică a faptei făcută de procuror pentru a putea beneficia de judecarea cauzei sale într-o procedură simplificată. O astfel de condiție, ar leza deplinătatea de jurisdicție a instanței de judecată care examinează cauza penală pentru că aceasta nu ar putea recalifica fapta imputată persoanei, chiar și în situația în care ar constata că calificarea faptei efectuată de procuror este una eronată.

Prin urmare, Codul de procedură penală nu stabilește că, pentru judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală inculpatul trebuie să recunoască și încadrarea juridică a faptei făcută de procuror în rechizitoriu.

Mai atestă instanța de apel precum că, infracțiunea în cauză presupune lipsa consimțământului persoanei cu care făptuitorul dorește să aibă raport sexual.

Această nesocotire a voinței victimei se poate înfățișa sub trei modalități ale acțiunii adiacente cu caracter alternativ, din alcătuirea faptei prejudiciabile examinate: a) constrângerea fizică; b) constrângerea psihică; c) profitarea de imposibilitatea victimei de a se apăra ori de a-și exprima voința.

Raportând la caz circumstanțele privind descrierea faptei infracționale, instanța de apel a ajuns la concluzia că, acestea s-au confirmat fără careva dubii sau neclarități, astfel că fapta infracțională de viol, comis asupra unei persoane minore care nu a împlinit vârsta de 14 ani, comisă de către inculpat a fost comisă cu intenție directă, și cu întrunirea certă a tuturor elementelor constitutive ale infracțiunii date.

În această ordine de idei, instanța de apel a reținut că, elementele caracteristice faptei infracționale de viol, raportate la caz, și-au găsit confirmare ireversibilă, clară și fără careva dubii, inclusiv prin recunoașterea faptei de inculpat.

În aserțiunea dată instanța de apel a constatat că, nemijlocit metoda de realizare, consecutivitatea acțiunilor inculpatului Ursu Alexei, descrise și confirmate integral prin probatoriul administrat la caz, atestă fără careva dubii raportul sexual vaginal, săvârșit de inculpatul Ursu Alexei asupra părții vătămate minore XXXXX, care nu avea vârsta de 14 ani, săvârșit prin profitare de imposibilitatea acesteia de a se apăra ori de a-și exprima voința.

În acest sens, instanța de apel a remarcat că, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni, urmează a-i fi aplicată o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată. Totodată, pedeapsa se aplică în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a Codului Penal.

Totodată, mai atestă că în speță, instanța de fond a respectat cerințele de motivare referitor la procedura executării pedepsei de către inculpat, precum și a luat în considerație atitudinea acestuia față de consecințele survenite, ținând cont de gravitatea acesteia, de circumstanțele în care a fost săvârșită fapta.

În final, instanța de apel a concluzionat că deși inculpatul a recunoscut vinovăția și

s-a căit sincer de cele comise, acest fapt nu constituie circumstanțe privind aplicarea unei pedepse mai blânde decât cea fixată de prima instanță.

5. Avocatul Zamfir Pavel în numele inculpatului, în temeiul art.427 alin.(1) pct. 6), și 12) din Codul de procedură penală, a contestat cu recurs decizia instanței de apel, solicitând casarea totală a acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel.

Afirmă avocatul că, decizia instanței de apel este una nefondată, deoarece în speța dată nu și-au găsit reflectarea prevederile legale, erorile afectând soluția instanței de apel.

De asemenea, în apelul declarat anterior, a mai invocat faptul că - „în pofida faptului recunoașterii vinovăției și admiterea examinării cauzei în condițiile art.364¹ Cod de procedură penală, instanța de fond incorect a constatat și analizat circumstanțele de fapt ale cauzei, probele prezentate și respectiv, a încadrat injust acțiunile inculpatului Ursu Alexei în baza art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal.

Totodată, apelantul a reiterat ca temei de casare a sentinței și faptul că, conform art.364¹ alin.(1) Cod de procedură penală, inculpatul poate recunoaște doar săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu, iar în caz de soluționare a cauzei prin aplicarea prevederilor alin.(1), cum expres stabilește alin.(7), instanța urmează să aplice în modul corespunzător dispozițiile art.art.392-398 Cod de procedură penală.

La fel, în cadrul dezbaterilor în instanța de apel, a mai fost invocat în mod verbal și conținutul procesului-verbal de audiere a inculpatului în ședința de judecare a cauzei în fond. Astfel, inculpatul a comunicat că - „*recunoaște faptul întreținerii raportului sexual cu XXXXX, dar nu recunoaște că a cunoscut, că ultima avea 13 ani” raportul sexual cu ea a fost benevol, psihologic nu a influențat-o.*”

Prin urmare, reieșind din declarațiile inculpatului, ultimul recunoaște circumstanțele cauzei (adică întreținerea raportului sexual), dar nicidecum încadrarea juridică a faptei (care ține de competența instanței de judecată).

Deci, instanța de apel, nu a dat un răspuns clar acestor alegații, limitându-se la enumerarea probelor și concluzionarea finală de încadrarea „corectă” a acțiunilor inculpatului, anume în baza art.171 alin.(3) Cod penal.

Pe cale de consecință, a considerat că, atât instanța de fond, cât și cea de apel au admis o eroare de drept, care a condus la încadrarea juridică greșită a faptei, ceea ce constituie temei de casarea hotărârilor adoptate, prevăzut de art.427 alin.(1) pct.12) Cod de procedură penală. Chestiunea privind vârsta victimei și prezența (sau lipsa) acordului acesteia de a întreține un raport sexual, a rămas neelucidată pe deplin.

Astfel, având în vedere faptul că, la faza urmăririi penale nu a fost efectuată confruntarea între învinuit și partea vătămată (deși existau anumite controverse) și instanța de fond a decis să examineze cauza în lipsa părții vătămate și reprezentantului legal al acesteia, era de așteptat ca, instanța de apel să admită cererea părții apărării de a asigura prezența părții vătămate în scopul audierii și devalizării circumstanțelor de fapt enunțate, ceea ce nu s-a realizat.

În speță, nu a fost prezentată nici o probă, precum că inculpatul ar fi comis un viol, fiind conștient, cu bună-credință, că partea vătămată are vârsta sub 14 ani, or, nici instanța de fond și nici cea de apel nu au combătut poziția inculpatului, potrivit căreia, raportul sexual, întreținut cu partea vătămată, a fost unul benevol, fără constrângere fizică sau/și psihică. Însă, această alegație a apelantului a rămas fără un răspuns cert din partea instanței de apel.

În final a reiterat avocatul, ca temei de recurs, lipsa unei expertize medico-legale, care într-o speță de acest gen era obligatorie.

Prin urmare, în cazul existenței dubiilor privind vârsta, starea fizică, psihico-emoțională a părții vătămate urma să fie dispusă efectuarea unei expertize, fapt ignorat atât de organul de urmărire penală, cât și de instanțele ierarhic inferioare.

6. Judecând recursul declarat în baza materialelor dosarului și în raport cu motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că, acesta urmează a fi respins, din următoarele considerente.

Conform art.435 alin.(1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, admite recursul, casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Colegiul penal reține că, în susținerea recursurilor s-au invocat pct. 6), 12) art.427 Cod de procedură penală, care prevăd că temei pentru recurs pot fi: 6) instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței și 12) faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

În sensul cerințelor art.414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel sunt următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu; dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă; în ce constă participația, contribuția materială a fiecărui participant; dacă există circumstanțe atenuante și agravante; dacă probele corect au fost apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu art.101 Cod de procedură penală.

În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii; dacă infracțiunea a fost corect calificată; dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual, penal, administrativ ori civil au fost corect aplicate.

Cu referire la temeiul de recurs invocat de recurenți, prin prisma pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit ține să menționeze că, împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, relevă în mod concludent că, instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept, în conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar care au fost apreciate în conformitate cu prevederile art.101 alin.(1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat și detaliat asupra motivelor pentru care a respins argumentele părți apărării, la caz fiind administrate probe pertinente și concludente, susceptibile să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului.

Mai mult, Colegiul penal lărgit constată că, la examinarea cauzei, instanța de apel a respectat prevederile art.art.414 alin.(1), 417 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală și prin hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor relevante invocate în apelul declarat, întemeind corect soluția, prin care inculpatul a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunilor prevăzute de art.art.171 alin.(3) lit. b); 208¹ Cod penal.

Astfel, argumentul recurentului potrivit căruia instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel nu poate fi reținut, reieșind din cele menționate *supra*.

La caz, Colegiul penal lărgit reține că, recurentul a invocat ca temei pentru declararea recursului ordinar și prevederile art.427 alin.(1) pct.12) Cod de procedură penală.

Analizând temeiul respectiv în raport cu motivele invocate în recursul declarat, se constată că acesta nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului.

După cum rezultă din conținutul recursului, autorul acestuia nu este de acord cu

faptul că instanța de apel a calificat acțiunile inculpatului conform prevederilor art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal.

Însă, verificând alegațiile participanților și circumstanțele cauzei în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit conchide că, acestea sunt neîntemeiate, iar temeiurile invocate nu au fost încălcate în speța dedusă judecății.

La acest capitol, Colegiul penal lărgit ține să menționeze că, în coraport cu motivele invocate de recurent, instanța de apel s-a expus argumentat și motivat, bazându-și just soluția din decizie, iar instanța de recurs ordinar, în virtutea corectitudinii acestei motivări, pentru a evita repetări inutile, o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO.

Astfel, pct.37 a hotărârii în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct.61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

8. În conformitate cu art.art.434, 435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit

d e c i d e:

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de avocatul Zamfir Pavel în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 aprilie 2022, în cauza penală în privința lui *Ursu Alexei XXXXX* cu menținerea hotărârii contestate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 01 decembrie 2022.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Toma Nadejda

Cobzac Elena

Plămădeală Ghenadie